

*Αφιερωμένα στους συγγάτοικούς μου στην τρέλα.
Τους αναγνώστες μου.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αναζητώντας τον χαμένο φόνο	11
Για το παρελθόν καλά πάω, πατριώτη;	14
Η ανατομία ενός βιασμού	17
Η γυναίκα και το μπουφάν	20
Η δράση ελέγχει το Σήμερα, η νόηση το Αύριο	23
Η παραγγελία σας είναι στο δρόμο	27
Θα το κάψουμε απόψε, κυρ Στέφανε	30
Μη χαλάς την καρδιά σου, καρδιά μου...	34
Μωρή ιλαρά, τράβα πλύνε κάνα πιάτο	37
Ο μαλάκας των Χριστουγέννων	40
Πρωτομαγιά με το σουγιά...	43
Σκατοφυχιά	47
Τα λόγια του πατέρα μου	50
Τα λουστρινάκια του Μούγερ	54
Τα ορφανά της Βουλιαγμένης	58
Της Λουκίας. Της Σύλβας. Της Έλενας.	61
Το γαμημένο σύμφωνο συμβίωσης	65
Το φασιστάκι της κεντρικής οδού	69
Ψόφος	73
Το «εκτάκι μου»...	76
Υψηλές για την εποχή νευρώσεις	79
Έκθεση: Η 28η Οκτωβρίου	83
Έτσι-γιουβέτσι	87
Εφηβικά...	90
Θεσσαλονίκη, 500 χιλιόμετρα...	94
Στα Γιάννινα, με δυο παπούτσια πάνινα	97
Όνειρα εαρινής νυκτός	100

Εν φάτνη των αλόγων...	103
Στα πλοκάμια του χταποδιού...	107
Έκθεση ιδεών: Η Πρωτοχρονιά	111
Η ψήφος είναι μυστική – το εκλογικό τμήμα επίσης	114
Η πολυτέλεια μιας ελαφριάς αδιαθεσίας	118
Μεθεόρπα...	122
Ski-σαμε	126
Θυμήσου, δάσκαλε...	130
Άντρες, πεταμένα λεφτά	133
Λουκία Γιαβάσογλου	137
Πού 'σαι, παιδί!	141
Όταν μεγαλώσω, θέλω να γίνω σποτ	145
Κωνσταντίνος ο Μικρός	149
Τηλεπικοινωνίες	153
Άλλα μου λεν τα μάτια σου...	157
Καλωσορίσατε στην πτήση μας	161
Μια μάνα αναστενάζει	165
Οι μπαμπάδες του Σαββατοκύριακου	169
Κι άλλοι ερωτεύτηκαν, δεν κάναν' έτσι	173
Εξετάσεις στα πρόθυρα της νευρικής	177
23ης Δεκεμβρίου και Προπαραμονής γωνία...	181
Σχολικόν έτος 2001-2002	185
Χούρου-χούρου φτου!	189
Ανταύγειες	193
ΚΑΙ Κωνσταντίνου ΚΑΙ Ελένης;	196
Χτυποκάρδια στο κρανίο	200
Των λέξεων οι χαμένες πατρίδες	204
Διακοπές στην Κω	207
Όταν ήμουνα μικρή...	210
Έκθεση Ιδεών: «Οι Απόκριες»	213

**ΚΕΙΜΕΝΑ ΠΟΥ ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΗΚΑΝ
ΑΠΟ ΤΟ 2000 ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ**

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΧΑΜΕΝΟ ΦΟΝΟ

ΤΗΝ ΕΙΧΑ ΞΕΧΑΣΕΙ τη φίλη μου την Άγκαθα Κρίστι. Τη σύντροφο της εφηβικής μου ραστώνης στο κίτρινο βιβλιάρaki τσέπης. Εκδόσεις Λυχνάρι. Παραδοσιακά εξώφυλλα. Τίτλος με τις λέξεις «φόνος», «δολοφόνος», «έγκλημα». Το σκίτσο της ξανθιάς έντρομης κοπέλας. Το πιστόλι, το μαχαίρι, οι σταγόνες αίματος. Και το ταξίδι ξεκινούσε.

Κλασικό θερινό ανάγνωσμα, το αστυνομικό της κομψής Άγκαθα. Δεν εστίαζε στη φρίκη, δεν καταδεχόταν ανατριχιαστικές λεπτομέρειες. Οι φόνοι της ήταν πάντα συμβατοί με το *savoir vivre*. Παραδοσιακή Αγγλίδα, ξεδίπλωνε την ιστορία της με την ιεροτελεστία που οι Άγγλοι σερβίρουν τσάι με σάντουιτς αγγουριού. Μόνο που εκείνη, με τις ίδιες αβρές κινήσεις, αντί για αγγούρι έβαζε στρυχνίνη.

Δεν ξέρω γιατί οι περισσότεροι από μας έχουν ταυτίσει την Άγκαθα Κρίστι με τις υψηλές θερμοκρασίες του Αυγούστου. Αναζητώντας τον χαμένο φόνο, στη διπλανή ξαπλώστρα ο Ηρακλής Πουαρό έστριβε το τσιγκελωτό μουστάκι του. Παραδίπλα, η μισ Μαρπλ έπλεκε ένα κασκόλ για τον

Ρέιμοντ Γουέστ, τον αγαπημένο της ανιψιό. Πριν τελειώσει το κασκόλ, ο δολοφόνος θα έχει βρεθεί. Ο κύριος Πουαρό και η μισ Μαρπλ θα έχουν φροντίσει γι' αυτό... Κι εγώ θα μένω μονίμως άναυδη. Μα να μην πάει ποτέ το μυαλό μου! Ενώ η μητέρα μου τον έβρισκε πάντα στις 10 πρώτες σελίδες: Ναι, όντως, ο δολοφόνος είναι ο γιατρός, ή ο μπάτλερ, ή εκείνες οι ενζενύ των κιτριτισμένων σελίδων... εκείνες που δεν γερνούν ποτέ.

Τα βιβλία της Άγκαθα Κρίστι έρχονται δεύτερα σε πωλήσεις μετά τη Βίβλο. Όταν η συγγραφή γίνεται και βιοπορισμός, λογικό κάποιος να γράφει και μέτρια ή κακά μυθιστορήματα. Ιδίως τα τελευταία χρόνια, τα βιβλία της λες και γράφτηκαν στο πόδι. Με κορυφαία απογοήτευση το τελευταίο της, την *Αυλαία*, που σηματοδοτούσε το τέλος του Ηρακλή Πουαρό και του πιστού του συντρόφου Άρθουρ Χέιστινγκς. Όμως υπάρχουν και εξαιρετικά μυθιστορήματα, κυρίως από τα μέσα της δεκαετίας του '50 και για μια ολόκληρη εικοσαετία. *Οι δέκα μικροί νέγροι*, *Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές*, *Μάρτυρας Κατηγορίας*, *Ποιος σκότωσε τον Ρότζερ Ακρόντ* – άντε και η *Ποντικοπαγίδα*! Και το *Έγκλημα στο Νείλο*. Στην Άγκαθα Κρίστι (και στον Λόρενς Ντάρρελ βεβαίως βεβαίως) χρωστάω τα πρώτα μου ταξίδια στην Αίγυπτο. Ταξίδια του νου, χωρίς αλέ ρετούρ, χωρίς «οργάνωση» και πακέτα προσφορών...

Όλοι μας σε κάποια γωνιά της σκοτεινής αποθήκης θα βρούμε ένα ξεχασμένο κίτρινο βιβλίο τσέπης. Το θύμα βρέθηκε μαχαιρωμένο στη βιβλιοθήκη του αγγλικού πύργου. Οι ένοχοι πολλοί. Ο δολοφόνος βρέθηκε και τιμωρήθηκε. Οι υπόλοιποι ζήσαν αυτοί καλά. Ζήσαν ή ζουν ακόμα

τρέχα γύρευε· 120 και χρόνια από τη γέννησή της... Έζησε, ή ζει ακόμα, όπως οι ήρωές της; Ζει; Για τον συγγραφέα ο θάνατος είναι ο βιολογικός ή πεθαίνει όταν κανένας δεν τον διαβάζει πια; Και οι ιδιοφυείς εκπρόσωποι της παραφιλολογίας; Είναι πιο θνησιγενείς από τους «μεγάλους»; Ακόμα κι αν τους κουβαλάμε μέσα μας; Ακόμα κι αν τους «φέρουμε ως ταπεινόν σαρκίον» της μνήμης;

Κι αναρωτιέσαι, τελικά πότε πεθαίνει ένας συγγραφέας. Και ποιος είναι δολοφόνος του.

ΥΓ. Συνεχίστε τα πολιτικά σας, μην ενοχλείστε. Εγώ, να εδώ, τσιμπολογάω ένα σάντουιτς με στρυχνίνη.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΛΑ ΠΑΩ, ΠΑΤΡΙΩΤΗ;

ΑΥΤΟ ΤΟ ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝΑ ΠΑΙΔΙ... το ακούμε όλο και συχνότερα στις μέρες μας: εγκλωβισμένοι στο παρόν, επανεφευρίσκουμε το παρελθόν. «Αναδιατυπώνουμε» όπως εμείς θέλουμε τις πίσω μας σελίδες. Τις ξαναγράφουμε, τις διορθώνουμε, τις εξωραϊζουμε, αλλάζουμε τις παραγράφους που μας πονάνε.

Ξαφνικά, ένας ολόκληρος λαός λες και πήδηξε από τις σελίδες των παλιών αναγνωστικών: Έλλη, να ένα μήλο. Λόλα, να ένα άλλο. Μήλο, Μίμη. Έλα, Μίμη, έλα, ένα μήλο, μέλι. Δείτε την οικογένεια. Έτοιμοι όλοι να φάνε. Να ο πατέρας, η Λόλα, ο Μίμης, η Έλλη, η Άννα, η γιαγιά και η μητέρα. Τι μεγάλη οικογένεια!

Μα βέβαια, έτσι καθόμασταν όλοι στο τραπέζι με του Αβραάμ και του Ισαάκ τα αγαθά. Κανένας δεν πεινούσε, κανένας δεν υπέφερε, κανένας δεν αρρώσταινε. Γίναμε όλοι ξαφνικά μέλη της οικογένειας του Αναγνωστικού. Πάει να είμαι εγώ η Έλλη; Και να είσαι εσύ ο Μίμης, Μίμη, μήλο, Λόλα να ένα άλλο.

Η λέξη «αλάνα» είναι η επιτομή του vintage. Εκεί

παίζαμε, εκεί τρέχαμε, εκεί ματώναμε. Κι ύστερα εμείς, τα παιδιά με το γρατζουνισμένο γόνατο, μαζευόμασταν στο οικογενειακό τραπέζι κι άντε ξανά μανά να δαγκώνουμε εκ περιτροπής του Μίμη το μήλο.

Η Ελλάδα μια ασπρόμαυρη ταινία: Κάποιοι την «πρόλαβαν» στις αίθουσες των σινεμά και κάποιοι μέσα από την οθόνη της τηλεόρασης. Ανάλογα οι γενιές, ανάλογα οι ηλικίες. Όπως και να τις γνωρίσαμε όμως, όλοι απαρεγκλίτως ακολουθούσαμε την ίδια διαδρομή στους ίδιους δρόμους: Με τον Ορέστη Μακρή και τις κόρες του στα κυριακάτικα λεωφορεία για τη θάλασσα. Με σοφερίνα την Αλίκη στη λεωφόρο Πανεπιστημίου. Με το κόκκινο διθέσιο του Αντρέα Μπάρκουλη στις παραλίες των εμπριμέ μπικίνι. Με τον Μίμη Φωτόπουλο σοφεράκι στο αρχαίο του ταξί και τη Σμαρούλα μουτρωμένη στη θέση του συνοδηγού. Ίδιοι δρόμοι, ίδιες διαδρομές...

Με μια σιωπηρή συναίνεση, κάποιες γενιές έσβησαν από τη μνήμη τους πόλεμους, Εμφύλιο, Χούντα, διώξεις, ξερονήσια, εξορίες, φυλακές, μετανάστευση. Διέγραψε τα ματωμένα σεντόνια που ανέμιζαν σε παρθενικά μπαλκόνια. Διέγραψε πατέρες-αφέντες, μανάδες-σκλάβες, σπιδήποτε ξεγλιστρούσε σαν γάργαρο νεράκι από το συρματόπλεγμα του «νορμάλ».

Ένα άθλιο παρόν κι ένα ζοφερό μέλλον. Αυτά μας αναγκάζουν να κρύβουμε το κεφάλι μας στην κινούμενη άμμο του παρελθόντος. Το «χτες» δεν ήταν τόσο ευτυχισμένο όσο «σήμερα» θέλουμε να πιστεύουμε. Κι ούτε εμείς ήμασταν τα παιδιά των παλιών αναγνωστικών. Καλά κι άγια τα ήθη και τα έθιμα, τα Κούλουμα, η Σαρακοστή, οι Φωτιές

του Αϊ-Γιαννιού, τα πασχαλιάτικα γλέντια. Όμως, για να προχωρήσουμε μπροστά, πρέπει κάποτε να πάψουμε να εξωραϊζουμε τις πίσω μας σελίδες. Αν θέλουμε να γράψουμε καινούρια κεφάλαια, πρέπει να πάψουμε να «διορθώνουμε τα παλιά». Γιατί μόνο όποιος έχει το κουράγιο να αντιμετωπίσει το παρελθόν του κατάματα – μόνο αυτός μπορεί να συστηθεί με το παρόν και να προχωρήσει στο μέλλον.

Γιατί τα χρόνια, αγάπες μου, ήταν πέτρινα. Δεν ήταν vintage.

Η ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΕΝΟΣ ΒΙΑΣΜΟΥ

Αστικός μύθος 1

Όποιος είναι ψηλός ξανθός και παίζει τένις δεν βιάζει: απλώς κάνει έρωτα – ή «πηδάει» για να το πούμε πιο αγοραία. Ο μελαχρινός ο ραλίστας με τριών ημερών γένια το ίδιο. Ο Μπραντ ο Πιτ επίσης. Γενικά οι νέοι, ωραίοι, πλούσιοι, κομψοί, με παχυλό εισόδημα και σπορ αμάξι δεν είναι βιαστές. Και γιατί να είναι άλλωστε; Με τόσα προσόντα σιγά μην το 'χουν ανάγκη.

Αστικός μύθος 2

Βιαστές είναι οι «χάλια». Όλοι εκείνοι που ο Μεγαλοδύναμος δεν τους έχει προικίσει με τα σούπερ εμφανισιακά προσόντα. Όποιος παρεκκλίνει από αυτή την προκρούστεια ανατομία –λίγο πιο βαρύς, λίγο πιο αδύνατος, πιο ψηλός, πιο κοντός, πιο άχαρος, πιο ασημιούλης–, αυτός είναι και βιαστής και κάθαρμα και μαζεύει τις μύξες με το χέρι.

Αυτές οι αποψάρες σέρνουν πίσω τους ένα ό,τι να 'ναι γαϊτανάκι, που αναπαράγεται κάθε φορά που ένα εφιαλτικό περιστατικό βιασμού, όπως αυτό με τον πενηνταδυάχρονο

και την κοπελίτσα στη Δάφνη, «κοσμεί», να το πω, τα αστυνομικά δελτία.

Μ' αυτή την αφορμή, ξανά τα ίδια ακούσαμε, τα ίδια διαβάσαμε, τα ίδια κουβεντιάσαμε. Ο βιαστής ασελγεί όχι γιατί είναι διαταραγμένος, αλλά γιατί είναι παχύσαρκος. (Σημείωση: στην περίπτωση του δράστη το «τυφλός» ελέγχεται ως αναληθές. Last time we checked οι τυφλοί δεν οδηγούν πατάκια, όπως κατέθεσε μάρτυρας για τον δράστη.)

Αστικός μύθος 3

«Έτσι όπως ήτανε ο τύπος πώς να μη βιάσει, δεν θα του καθόταν και καμιά. Ενώ οι όμορφοι δεν χρειάζεται να βιάσουν, δέκα δέκα τους την πέφτουν οι γκόμενες».

Και η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος για το θύμα.

«Τέτοιο μπάζο που είναι αυτή ποιος να τη βιάσει, μαλάκα μου;»

Πάμε άλλη μια μπας και το καταλάβουμε. Ο βιασμός δεν είναι ερωτική πράξη. Ο βιασμός είναι πράξη βίας. Απλά, στεγνά, ξεκάθαρα. Είναι εκδίκηση. Η εκδίκηση προς μια κοινωνία που τέμνεται σε δύο κατηγορίες: τους θύτες και τα θύματα.

Κι εννοείται πως στη Δάφνη ο τύπος την κοπέλα θα τη σκότωνε σίγουρα. Θα τη σκότωνε, δεν υπήρχε περίπτωση: μετά από τα μαρτύρια της κόλασης που της έκανε, ούτε μία στο εκατομμύριο δεν θα την άφηνε να βγει ζωντανή να τον δώσει στην Αστυνομία. Η βία που λέγαμε; Στην πιο ακραία της μορφή που λέγαμε;

Έχει ενδιαφέρον πώς ο δράστης περιέγραψε γλαφυρότατα τα της σεξουαλικής του ζωής. Αν είχε στύση ή δεν είχε,

αν λειτουργούσε ή δεν λειτουργούσε, αν χρησιμοποιούσε βοηθήματα – δεν γνωρίζω αν διευκρίνισε και τα συγκεκριμένα αξεσουάρ δηλαδή. Και ανέλυσε και τη γυναικεία περβολή που τον ερέθιζε, μην και το χάσουμε αυτό το ντεσού της υπόθεσης. Το θέμα όμως δεν είναι εκεί. Το θέμα είναι πως ο ίδιος πίστευε ότι περιγράφει μια σεξουαλική (δυσ) λειτουργία. Όχι μια πράξη ωμής βίας.

Αστικός μύθος 4

«Μα καλά, κι αυτή δεν έβλεπε το χάλι του, τι πήγε να δουλέψει σπίτι του;»

Έτσι είναι, να τα λέμε αυτά. Γιατί πήγε να δουλέψει σπίτι του; Η κοπέλα ήταν πάμπλουτη, δεν είχε πώς να περάσει την ώρα της, οπότε, σου λέει, δεν πά' να σφουγγαρίζω πατώματα και να ξεβρομίζω ξένα σπίτια; Διότι κι αυτή όπως κι οι περισσότεροι νέοι άνθρωποι έχουν τις άπειρες εργασιακές επιλογές και δεν ξέρουν πού να πρωτοπάνε.

Αστικός μύθος 5

«Έτσι όπως είναι ντυμένη προκλητικά, είναι σαν να λέει βιάσέ με εδώ και τώρα».

Ανάξιο σχολιασμού αυτό, πάμε παρακάτω.

Για να τελειώνουμε. Ο βιασμός δεν έχει σχέση με την εμφάνιση, με τη συμπεριφορά, με το μήκος της φούστας, με τα αμάξια, με τα φράγκα, με τα ντεκολτέ θυτών τε και θυμάτων.

Ο βιασμός είναι θυμός. Οργή. Βία. Θάνατος.

Ο βιασμός είναι μια βαρύτατη ψυχική διαταραχή. Σε μια βαρύτατα νοσούσα κοινωνία.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΠΟΥΦΑΝ

ΤΟ ΜΠΟΥΦΑΝ πεταμένο στην καρέκλα της κουζίνας. Κανονικά, λοιπόν, έπρεπε να σηκωθεί. Να πάρει το μπουφάν. Να διασχίσει τον διάδρομο. Να πάει στο άλλο δωμάτιο. Να ανοίξει την ντουλάπα. Να κρεμάσει το μπουφάν. Να πέσει το φούτερ το στριμωγμένο κάτω. Να μαζέψει το φούτερ. Να κρεμάσει το φούτερ. Να κρεμάσει και το μπουφάν. Να κλείσει την ντουλάπα. Να κλείσει την πόρτα για τα ρεύματα. Να επιστρέψει στην κουζίνα.

Σε ρεαλιστικό χρόνο, δυο λεπτών υπόθεση. Σε υπερρεαλιστικό, ένας αιώνας. Άλλωστε, όσες φορές και να το κρέμαγε, αυτό εκεί, πάντα στην καρέκλα της κουζίνας. Εκεί ακριβώς που το πετούσε η κόρη της. Εκεί ακριβώς που θεωρούσε ότι είναι η φυσική του θέση. Πού βάζουμε μπουφάν, παντελόνια, μπλούζες, είδη προικός; Στην καρέκλα της κουζίνας.

Μια ζωή τακτοποιείς, μια ζωή τα ξαναβρίσκεις στη λάθος θέση. Τι διάολο, περπατάνε τη νύχτα; Καλά, το πλυτήριο το είχε πάρει απόφαση. Μόλις σβήνανε τα φώτα, αυτό έπαιρνε τους δρόμους. Περπατούσε κανονικότατα.

Την πρώτη φορά ξύπνησε έντρομη τον άντρα της. Νόμιζε ότι μπήκαν οι διαρρήκτες σπίτι να κλέψουν τα σεμνέν. Μετά το συνήθισε. Μη σου πω ότι άρχισε να το ζηλεύει κιόλας. Εκείνη μέσα κλεισμένη, το πλυντήριο κοινωνικότατο.

Σάββατο μεσημέρι και ο άντρας της είχε πάει τα παιδιά στο λούνα παρκ. Ωραία θα περάσουμε πάλι. Θα τους βάλει στο στριφογυριστό μαραφέτι βζόινγκ-βζόινγκ, που σου πετάει τ' άντερα έξω, θα τους ταΐσει μετά κι ό,τι τζανκ σκατολοΐδι βρει μπροστά του. Κι όταν με το καλό γυρίσουν και τη βγάλουνε όλη νύχτα αγκαλιάζοντας στοργικά το καπάκι της λεκάνης, εκείνος θα λέει «ίωση είναι, πού τα πήγες τα παιδιά και κρυώσανε;».

Και να πεις ότι δεν του μίλησε πριν φύγουν; Του είπε πως έχει ξεπαγώσει κιμά για μακαρόνια και να γυρίσουν να φάνε σπίτι. Που κι αυτό σχετικό είναι. Γιατί αγοράζεις εσύ τα μακαρόνια νούμερο 6, ο άλλος θέλει τα χοντρά, ο τρίτος τα φιογκάκια, ο τέταρτος τις πένες κι ο λογαριασμός στο 12.

Να συγυρίσει τα πάνω-πάνω ή να μην μπει καν στη διαδικασία; Γιατί να της κοπεί η μέση μαζεύοντας κόκκινα τουβλάκια από τη μοκέτα; Ποιος ο λόγος; Αφού πέντε θα γυρίσουνε, πέντε και πέντε το σπίτι θα έχει ξαναγίνει ακριβώς όπως πριν. Η μέρα της μαρμότας. Αυτό είναι η ζωή της.

Πλησίασε το πρόσωπο στον καθρέφτη. Μ' αυτή τη ρυτίδα δεν θυμάται να συστηθήκανε, άγνωστη παντελώς, με το έτσι θέλω θροιάστηκε στο είδωλό της. Διαφημίζουν μια κρέμα στην τηλεόραση. Έχει χαβιάρι που τοιτώνει. Το «πριν» και το «μετά» της κυριούλας στη διαφήμιση είναι σαν να την πατήσανε με σίδερο ατμού. Να την αγοράζε;

Άφησέ το καλύτερα. Πήρε η Μαρία, την ξέχασε στο ψυγείο και παραλίγο να την αλείψει στη φρυγανιά του παιδιού.

Τουλάχιστον, το σπίτι έχει ησυχία τώρα που λείπουν όλοι. Πόσο της λείπει αυτή η σιωπή. Συνήθως γύρω της όλοι φωνάζουν, ουρλιάζουν, τσακώνονται, ζητάνε, απαιτούν, διεκδικούν. Διεκδικούν κομμάτια του εαυτού της που δεν τα έχει πια. Που δεν υπάρχουν πια. Ό,τι είχε το 'δωσε. Το υστέρημα ψυχής, το περίσσευμα καρδιάς, όλα τα έδωσε, όλα. Κι έγινε η ζωή της ένα μακό μπλουζάκι σε καλάθι των εκπτώσεων. Χυμάνε, το αρπάζουν, το τραβάνε, το τσαλακώνουν, το σκίζουν, το πετάνε. Κι αυτοί ακόμα ζητάνε. Ακόμα ψάχνουν τις γωνίες, μην παράπεσε ένα ρετάλι από τη γυναίκα που ήταν κάποτε.

Πώς πέρασεν η ώρα.

Πώς πέρασαν τα χρόνια.

Όπου να 'ναι θα γυρίσουν. Σηκώθηκε αργά. Σήκωσε το μπουφάν.

Είχε την αίσθηση πως κάποιος, κάπου, κάποτε, της έταξε πως η ζωή της θα ήταν σαν διαφήμιση απορρυπαντικών. Της έφυγε η ζωή. Της έμεινε το απορρυπαντικό.

Προχώρησαν στον διάδρομο αγκαλιασμένοι.

Η γυναίκα και το μπουφάν.